

Vârșnicul Elder Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să-i iubim pe ceilalți și să trăim acceptând diferențele

Noi, cei care Îl urmăm pe Hristos, trebuie să trăim în pace cu ceilalți care nu împărtășesc valorile noastre sau nu acceptă învățăturile pe care acestea se bazează.

I.

În ultimele zile ale slujirii Sale din viața muritoare, Isus le-a dat ucenicilor Săi ceea ce a numit El „o nouă poruncă” (Ioan 13:34). Repetată de trei ori, această poruncă era simplă, dar dificilă: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 15:12; vezi, de asemenea, versetul 17). Învățătura de a ne iubi unii pe alții a fost o învățatură esențială în slujirea Salvatorului. A doua mare poruncă a fost: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39). Isus a mai propovăduit: „Iubiți pe vrăjmașii voștri” (Matei 5:44). Dar porunca de a-i *iubi pe alții cum a iubit El turma Sa* a fost pentru ucenicii Săi – și este pentru noi – o provocare unică. „De fapt”, ne-a învățat președintele Thomas S. Monson în aprilie, anul acesta, „dragostea este chiar esența Evangheliei, iar Isus Hristos este Exemplul nostru. Viața Lui a fost o moștenire a dragostei”¹.

De ce este atât de greu să avem, unii pentru alții, o dragoste

asemănătoare cu cea a lui Hristos? Este greu, deoarece noi trebuie să trăim printre cei care nu împărtășesc credințele, valorile și obligațiile legămintelor noastre. În importanța rugăciune spusă pentru ucenicii Săi chiar înainte de răstignirea Sa, Isus S-a rugat pentru semenii Săi: „Le-am dat cuvântul Tău; și lumea i-a urât pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14). Apoi, El S-a rugat Tatălui: „Nu te rog

să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (versetul 15).

Noi trebuie să trăim *în* lume, dar nu să fim *din* lume. Noi trebuie să trăim în lume, deoarece așa cum a propovăduit Isus într-o predică, Împărăția Sa este ca „plămădeala”, al cărei rol este de a crește tot aluatul prin influența ei (vezi Luca 13:21; Matei 13:33; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 5:6–8). Cei care-L urmează nu pot face aceasta dacă se asociază doar cu cei care împărtășesc aceleași credințe și practici. Dar Salvatorul a propovăduit, de asemenea, că dacă Îl iubim, vom păzi poruncile Sale (vezi Ioan 14:15).

II.

Evanghelia conține multe învățături despre ținerea poruncilor în timp ce trăim printre oameni de diferite credințe și practici. Învățăturile despre ceartă sunt foarte frecvente. Când Hristosul înviat i-a găsit pe neștiți certându-se cu privire la felul în care trebuie să fie făcut botezul, El le-a dat îndrumări clare despre cum trebuie să fie efectuată această rânduială. Apoi, El a propovăduit acest principiu important:

„Și nu vor fi niciun fel de certuri printre voi, așa cum au fost până acum; și nu vor fi nici certuri între voi despre punctele doctrinei Mele, așa cum au fost până acum.

Căci adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, *cel care are spiritul de ceartă nu este de-al Meu, ci este de-al diavolului, care este tatăl certurilor; și el agită inimile oamenilor ca să se certe cu mânie unul cu altul.*

Iată... doctrina mea este ca asemenea lucruri să se termine”(3 Nefi 11:28–30; subliniere adăugată).

Salvatorul nu a transmis avertizarea Sa împotriva certurilor doar celor care nu țineau legămintele cu privire la botez. El a interzis certurile între toți oamenii. Chiar cei care țin poruncile nu trebuie să agite inimile oamenilor ca să se certe cu mânie. „Tatăl certurilor” este diavolul; Salvatorul este Prințul Păcii.

În mod similar, Biblia ne învață că „înțelepții potolesc mânia” (Proverbele 29:8). Profeții din vechime au propovăduit că noi trebuie „să urmărim lucrurile care duc la [pace]” (Romani 14:19) și “[vorbesc] adevărul în dragoste” (Efeseni 4:15), „căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu” (Iacov1:20). În revelația modernă, Domnul a poruncit ca vestea bună despre Evanghelia restaurată să fie declarată de „fiecare către vecinul lui, cu blândețe și bunătate” (D&L 38:41), „cu toată umilința... neinsultând pe cei care te insultă” (D&L 19:30).

III.

Chiar în timp ce căutăm să fim umili și să evităm cearta, nu trebuie să facem compromisuri sau să slăbim angajamentul nostru față de adevărurile pe care le înțelegem. Nu trebuie

să renunțăm la pozițiile sau valorile noastre. Evanghelia lui Isus Hristos și legămintele pe care le-am făcut ne atribuie, în mod inevitabil, rolul de combatanți în lupta eternă dintre adevăr și greșeală. Nu există o zonă neutră în această luptă.

Salvatorul a arătat calea când adversarii Lui I-au adus la judecată femeia care fusese „prinsă chiar când săvârșea preacurvia” (Ioan 8:4). Când au fost făcuți de rușine din cauza ipocriziei lor, acuzatorii au dat înapoi și I-au lăsat pe Isus singur cu femeia. El a tratat-o cu blândețe, renunțând s-o osândească în acel moment. Dar, de asemenea, El a îndrumat-o să „nu mai [păcătuiască]” (Ioan 8:11). Este nevoie de dragoste blândă, dar cel care-L urmează pe Hristos – asemenea Învățătorului – va fi ferm în adevăr.

IV.

Asemenea Salvatorului, cei care-L urmează se confruntă uneori cu comportamentul păcătos iar, astăzi, când apără lucrurile bune și greșite așa cum le percep ei, sunt numiți uneori „bigoti” sau „fanatici”. Multe valori și practici lumești ridică asemenea probleme sfinților din zilele din urmă. În ziua de astăzi, există curentul puternic format din cei care susțin legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex în multe state și provincii din Statele Unite și Canada și în multe țări din lume. Trăim, de asemenea, printre cei care nu cred deloc în căsătorie. Unii nu cred că este necesar să aibă copii. Unii se opun oricăror restricții împotriva pornografiei sau drogurilor

periculoase. Un alt exemplu – cunoscut de majoritatea credincioșilor – este provocarea de a trăi cu un soț sau o soție sau alături de membri ai familiei care nu sunt credincioși sau de a fi asociat cu colegi de muncă necredincioși.

În spații dedicate pentru munca Domnului, cum ar fi templele, casele de preaslăvire și căminele noastre, noi trebuie să predăm adevărul și poruncile în mod clar și detaliat, așa cum le înțelegem din planul salvării revelat în Evanghelia restaurată. Dreptul nostru de a face aceasta este protejat de garanțiile constituționale privind libertatea de exprimare și libertatea religiilor, precum și de dreptul la viața privată care este respectat chiar și în țările fără garanții constituționale.

În public, ceea ce spun și fac persoanele religioase implică alte considerații. Exercițiul liberă a religiei are efect în majoritatea acțiunilor publice, dar ea necesită pregătire pentru a tolera crezurile și practicile celorlalți. Legile pot interzice comportamentele care sunt cunoscute, în general, ca fiind greșite și neacceptabile, cum ar fi exploatarea sexuală, violența sau alte comportamente teroriste, chiar dacă sunt făcute de extremiști în numele religiei. Comportamente mai puțin grave, chiar dacă sunt inacceptabile pentru unii credincioși, vor trebui, în mod simplu, să fie îndurate dacă sunt legalizate prin ceea ce un profet din Cartea lui Mormon numește „glasul poporului” (Mosia 29:26).

Cu privire la discursul public, ne dorim să se acorde o atenție mai mare învățăturilor Evangheliei despre dragostea față de aproapele nostru și despre evitarea certurilor. Cei care-L urmează pe Hristos trebuie să fie exemple de comportament respectuos. Trebuie să-i iubim pe toți oamenii, să fim buni ascultători și să ne

arătăm interesați de crezurile lor sincere. Deși putem să nu fim de acord, nu trebuie să fim dezagreabili. Poziția noastră și modul de comunicare nu trebuie să creeze conflicte. Trebuie să fim înțelepți când explicăm și ne susținem pozițiile și când ne manifestăm influența asupra altora. Făcând astfel, le cerem altora să nu fie ofențați de crezurile noastre religioase sincere și de practicarea liberă a religiei noastre. Vă încurajăm pe toți să puneți în practică regula de aur a Salvatorului: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12).

Când standardele noastre nu reușesc să convingă, trebuie să acceptăm rezultatele nefavorabile cu politețe. Indiferent de situație, trebuie să fim persoane prietenoase față de toți, să respingem persecuția de orice fel, inclusiv persecuția bazată pe diferențe de rasă, etnie, crezuri religioase sau necredință și diferențe în orientarea sexuală.

V.

Am vorbit despre principii generale. Acum, voi vorbi despre modul în care acele principii trebuie să fie

puse în practică într-o diversitate de circumstanțe familiale în care învățăturile Salvatorului trebuie urmate cu mai multă credință.

Încep cu ceea ce au învățat copiii noștri mici în timp ce se jucau. Prea des, aici în Utah, cei care nu sunt mormoni au fost jigniți sau îndepărtați de unii dintre membrii noștri care nu permit copiilor lor să fie prieteni cu alți copii de alte religii. Cu siguranță, putem să-i învățăm pe copiii noștri valorile și standardele de conduită fără să-i ținem departe de toți care sunt diferiți sau fără să-i lăsăm să dea dovadă de lipsă de respect față de aceștia.

Mulți învățători ai Bisericii și de la școală au fost mâhniți de modul în care unii tineri, inclusiv tinerii SZU, se tratează unii pe alții. Porunca de a ne iubi unii pe alții include, cu siguranță, dragoste și respect între religii diferite și, de asemenea, între rase, culturi și nivele economice diferite. Noi cerem tuturor tinerilor să evite obrăznicia, insultele sau exprimările și practicile care, în mod deliberat, provoacă suferință altora. Toate acestea încalcă porunca Salvatorului de a ne iubi unii pe alții.

Salvatorul a propovăduit că cearta este un instrument al diavolului. Limbajul și practicile din lumea politică de astăzi contravin acestei învățături. A trăi în mediul confruntărilor politice este esențial pentru politicieni, dar confruntările politice nu trebuie să implice atacurile la persoană care otrăvesc procesul de guvernare și îi pedepsesc pe participanți. Noi, toți, trebuie să evităm comunicarea răuvoitoare și să dăm dovadă de politețe față de diferențele de opinii.

Cel mai important mediu pentru abținere de la ceartă și a da dovadă de respect față de diferențe este cel care există în căminul nostru și în cadrul relațiilor de familie. Diferențele sunt inevitabile – unele minore și altele majore. Cu privire la diferențele majore, să presupunem că un membru al familiei trăiește cu o altă persoană în concubinaj. Acest lucru aduce două valori importante în conflict – dragostea noastră pentru acel membru al familiei și angajamentul nostru față de porunci. Urmând exemplul Salvatorului, noi putem arăta dragoste blândă și totuși să fim fermi în adevăr prin renunțarea la acțiuni care facilitează sau par să tolereze ceea ce știm că este greșit.

Închei cu un alt exemplu cu privire la relațiile dintr-o familie. La o conferință a unui țărșuș aflat în vestul mijlociu al Statelor Unite, cu 10 ani în urmă, am întâlnit o soră care mi-a povestit că soțul ei, care nu era membru al Bisericii, o însoțise la Biserică timp de 12 ani, dar nu se alăturase niciodată Bisericii. M-a întrebat ce ar trebui să facă. Am sfătuit-o să continue să facă toate lucrurile drepte și să dea dovadă de răbdare și blândete față de soțul ei.

După o lună, mi-a scris următoarele: „M-am gândit că timp de 12 ani am demonstrat cât de răbdătoare am fost, dar nu știam dacă am fost foarte

blândă în această situație. Dar m-am străduit din greu timp de o lună și el a fost botezat”.

Blândețea este puternică, mai ales în stabilirea relațiilor din familie. Scrisoarea ei a continuat: „Chiar încerc să fiu mai blândă, deoarece ne pregătim pentru pecetluirea în templu în acest an!”

Șase ani mai târziu, ea mi-a scris o altă scrisoare: „Soțul meu [tocmai] a fost chemat și pus deoparte ca episcop [al episcopiei noastre]”².

VI.

În viață, în multe relații și circumstanțe trebuie să trăim acceptând diferențe. Acolo unde este important, opinia noastră despre aceste diferențe nu trebuie negată sau abandonată, ci, noi, cei care Îl urmăm pe Hristos trebuie să trăim în pace cu ceilalți care nu împărtășesc valorile noastre sau nu acceptă învățăturile pe care acestea se bazează. Planul salvării întocmit de Tatăl, pe care îl cunoaștem prin revelație profetică, ne-a plasat într-o viață muritoare unde trebuie să ținem poruncile Sale. Aceasta include iubirea vecinilor noștri de diferite culturi și crezuri așa cum ne-a iubit El. După cum a propovăduit un profet din Cartea lui Mormon, noi trebuie să înaintăm, având „o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii”(2 Nefi 31:20).

Oricât ar fi de greu să trăim în mijlocul tumultului din jurul nostru, porunca Salvatorului nostru de a ne iubi unii pe alții cum ne iubește El este, probabil, cea mai mare provocare. Mă rog să înțelegem această poruncă și să trăim conform ei în toate relațiile și activitățile noastre, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Dragostea – esența Evangheliei”, *Liahona*, mai 2014, p. 91.
2. Letters to Dallin H. Oaks, 23 ian. 2006 și 30 oct. 2012.

Vârstnicul Neil L. Andersen

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Joseph Smith

[Isus Hristos] a ales un bărbat sfânt, un bărbat drept să conducă restaurarea plenitudinii Evangheliei Sale. El l-a ales pe Joseph Smith.

La prima vizită pe care i-a făcut-o un înger, acesta l-a chemat pe Joseph pe nume și i-a spus că el, Moroni, era un mesager trimis din prezența lui Dumnezeu și că Dumnezeu avea o lucrare pentru el de făcut. Imaginați-vă ce a gândit Joseph când îngerul i-a spus că numele său va fi „ținut de bine și de rău printre toate națiunile, neamurile și limbile”¹. Probabil că nedumerirea din privirea lui Joseph l-a determinat pe Moroni să-i spună din nou că numele lui va fi pomenit și de bine și de rău printre toate popoarele².

Lucrurile bune spuse despre Joseph Smith au apărut treptat; lucrurile rele spuse despre el au apărut imediat. Joseph a scris: „Era foarte straniu faptul că un băiat necunoscut... a putut fi considerat... atât de [important] încât să atragă... spiritul celei mai amare persecuții”³.

Pe măsură ce dragostea unor oameni față de Joseph a crescut, alții i-au devenit din ce în ce mai ostili. La vârsta de 38 de ani a fost ucis de o mulțime răufăcătoare de 150 de bărbați care aveau fețele vopsite.⁴ Deși viața profetului a fost curmată brusc, lucrurile bune și rele spuse despre Joseph erau doar la început.

Ar trebui să fim surprinși de lucrurile rele spuse împotriva lui?

Apostolul Pavel era considerat nebun.⁵ Iubitul nostru Salvator, Fiul lui Dumnezeu, a fost etichetat ca fiind un mâncăcios și băutor de vin și posedat de diavol.⁶

Domnul i-a spus lui Joseph despre destinul său:

„Marginile pământului vor întreba de numele tău și proștii își vor bate joc de tine și iadul se va dezlănțui împotriva ta;

În timp ce aceia care au inima pură și înțelepții... și virtușii vor căuta permanent... binecuvântări din mâna ta”⁷.

De ce permite Domnul ca oamenii buni să fie vorbiți de rău? Unul dintre motive este că opoziția față de lucrurile lui Dumnezeu îi determină pe cei care caută adevărul să îngenuncheze pentru a găsi răspunsuri.⁸

Joseph Smith este profetul restaurării. Lucrarea sa spirituală a început cu apariția Tatălui și a Fiului, urmată de numeroase alte vizite ale mesajelor cerești. El a fost un instrument în mâinile lui Dumnezeu pentru a aduce la lumină scripturi sacre, doctrine pierdute și pentru a restaura preoția. Pentru a înțelege importanța lucrării lui Joseph este nevoie de mai mult decât o examinare mintală; este nevoie ca noi, asemenea lui Joseph, să „[cerem] de la Dumnezeu”⁹. Întrebările